

hvad ogsaa Throntalen henvisste til, da Rigsraadet sluttede i 1866, hvilket vi jo følede fremhævede. Det er Ting, der ikke ere private, men som ligge offentlig for, og som Enhver kan sætte sig ind i lige saa vel, som jeg har gjort det.

Den ærede Minister siger nu, at den nuværende Forsfatning ikke er bleven brugt efter Forsættningerne fra 1866. Det kan han for saa vidt have Ret i, og der er vist heller Ingen, der tror, at de Forsættninger, hvorunder Forsfatningen nu bliver brugt af det ærede Ministerium, ere de samme som Forsættningerne fra 1866. Det ærede Ministerium siger fremdeles gennem sin Conseilspræsident, at det er en uimodsigelig Kjendsgjerning, at Thingene ikke kunne enes om en Finantslov. Ja, der kunde jo ogsaa være en anden uimodsigelig Kjendsgjerning, og det er den, at Thingene ikke have kunnet enes om en Finantslov under det nuværende Ministerium Estrup. Det er i alt Fald en uimodsigelig Kjendsgjerning, og det er en lige saa uimodsigelig Kjendsgjerning, at indtil Ministeriet Estrup kom, have Thingene jo meget vel kunnet enes om en Finantslov. Det burde derfor vel være en Prøve værd, om ikke, dersom Ministeriet Estrup forsøgte paa ikke mere at være paa denne Plads, den samme skønne Enighed igjen skulde kunne indtræde; det kunde som sagt i alt Fald være et Forsøg værdt. Jeg hørte vel i Dag, at den samme ærede Minister meget stærkt betonede, at vi vilde have været affkurat lige saa ilde ved det i Fjor, dersom han og hans Kolleger vare gaaede den 31te Marts. Ja, men hvorfor ogsaa udsætte sin Bortgang til den 31te Marts, det var jo at tage det saa underlig mekanisk. Jeg har nok seet i Høires Blade, at paa den Side har man ment, at i Midnatstimen den 31te Marts vilde et Ministerium, udgaaet af dette Thing, være lige saa ilde stillet som det nuværende naar der ikke var en Finantslov. Nei, saaledes handler heller ikke et forudsæende Ministerium, at det lader det gaa just til den 31te Marts om Natten Kl. 12. Et Ministerium kan se adskillige Dage i Forveien, hvad der vil indtræffe. Det sagde jo selv, at det Maaneder i Forveien forelagde for dette Thing, den midlertidige Finantslov, da det forudsaa, at der vilde blive Konflikt, eller at man ikke let vilde kunne enes om Forslaget. Naar nu det ærede Ministerium havde indtaget en anden Holdning, havde sagt, som et æret Medlem fremhævede forleden Dag, til det andet Thing, da den midlertidige Finantslov kom derover og det andet Thing havde gjort

Vanfælgelighed ved at modtage Folkethingets Affattelse eller den gamle i 35 Aar gjældende Affattelse: Vi maa gjøre opmærksom paa, at det er en Betingelse for vor Bestaaen Betingelsen for et forfatning ordentligt konstitutionelt Liv, at den vedtages, havde det vist stillet sig anderledes. Man kan vel sige, at det er ikke bevist, at Landsthinget vilde have gaaet ind paa denne Affattelse; men der er dog vist heller ikke ret Mange, der tvivle derom, jeg vil ikke sige, at der ikke er to vogne Mandfolk, som tvivle derom, thi ogsaa vogne „Mandfolk“ kunne tvivle om mange Ting. Der er imidlertid god Grund til at antage, at de Fleste, der have noget konstitutionelt Kjendskab, ville være af den Mening, at Landsthinget i saa Fald ikke havde bragt den Midlertidige, som nu har bestaaet sin Prøve i 35 Aar. Under den Forsættning kunde slet ikke de Vanfælgeligheder være indtraadte, som den ærede Conseilspræsident skildrede. Dersom han havde været sin Plads, og der havde været Maaneder tilbage, og det nye Ministerium ikke havde kunnet enes med Landsthinget, kunde der være blevet Tid til at opløse Landsthinget. Jeg har nu for Resten det Haab, at der ikke var blevet saadanne store Vanfælgeligheder; men det forekommer mig, at det dog kunde være et Forlangende fra Nationens Side, som den med Villighed kunde vente opfyldt, at de, som jeg virkelig vil antage, fædrelandsfindede Mænd, som det ærede Ministerium bestaar af, bragte det Offer — de, som forøvrigt sige, at det er et stort Offer, at de sidde paa denne Plads — at de bragte det Offer at vige Pladsen for at prøve, om det ikke skulde være muligt, at et andet Ministerium skulde kunne staae en Finantslov til Beie. Det behøvede ikke at være et Folkethingministerium, thi det er jo hidtil lykkedes alligevel, kun naar man undtager Ministeriet Estrup, og hvorfor skulde det saa ikke kunne lykkes igjen (Sagd: Jonnesbech-Holsteins Ministerier!) . . . Lykkes det da ikke? Jeg kjen-der ingen provisorisk Finantslov for 1877. Jeg veed meget vel, der var en kort saadan i 1854, som dog for Resten ikke havde nogen Betydning. Det ærede Medlem fra Thisted taler om Noget fra Jonnesbech og Holsteins Tid; men jeg kjen-der ikke til, at der har været provisoriske Finantslove under Jonnesbech og Holstein. Tværtimod, det har lykkedes Thingene, uagtet det var lidt vanfælgeligt med Hensyn til Ministeriet Jonnesbech, det skal jeg indrømme, at komme overens; men det lykkedes dog Thingene at komme overens trods denne Vanfælgelighed. Vanfælgelighederne indtræde først, da Ministeriet Estrup kommer. Jeg tror ikke, at den